

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἀπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 13, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

1882

Ἀνέτειλεν εἰς τὸν ὄριζοντα τοῦ χρόνου μαλακὸν καὶ μειδιῶν, ἐστεμμένον τὰς φαιδρύτερας τοῦ χειμερινοῦ ἡλίου ἀκτῖνας καὶ διολισθαίνον ἐπὶ τῶν πρασίαν ἰούλων ἀρτισκαφοῦς γῆς. Ἦτο εἰσόδος μετημφισμένου. Ὀλίγον ἔπειτα τὰς ἐκρινὰς ἀπόκρεω διεδέχθη βαρὺς χειμῶν, τοῦ ἀττικοῦ λεκανοπεδίου λευκανθέντος μίαν πρωίαν ὑπὸ χιόνος, ὡς ὑπὸ λύπης δεινῆς λευκάζει ἐνίοτε ἡ νεκρικώτερα κόμη. Ὡς συνήθως, εἰς τὸ ἐν του δ'σάκιον εἶχεν εὐλογίας καὶ εἰς τὸ ἄλλο ἄρας. Ἐνῶ ἐθερμαίνοντο ὑπὸ πυρός, ὑπὸ ἔρωτος, ὑπὸ χορῶν, ὑπὸ συμποσίων αἱ πλούσιαι τάξεις, ἐρίγουν αἱ μὴ πλούσιαι ὑπὸ ψύχους, ὑπὸ πείνης, ὑπὸ ἀκριβείας καὶ ὑπερτιμῆσεως τῶν τροφίμων. Πρώτην φορὰν ἐφέτος ἡ ἀγορὰ εἶχε γίνῃ τόσον ἀπρόσιτος τοῖς πτωχοῖς. Τὸ κρέας ἐπωλεῖτο πρὸς τρεῖς δραχμὰς τὴν ὀκτῶν καὶ τὰ λαχανικὰ συνημιλλῶντο πρὸς ἑκαίνο. Ἐν πάλῃ διεσάχθεισά μεταξὺ ἀστυνομίας καὶ κρεοπωλῶν, ὑπεχώρησεν ἡ πρώτη καὶ ἐνίκησαν αἱ φοβεραὶ τιμαὶ τῶν δευτέρων. Ἐνῶ δὲ πλὴν τῶν τελευταίων μηνῶν, ὅτε ἐσκόρπισεν εἰς τὰς Ἀθήνας τὰ φοβερά της ἀνθη ἢ νύμφη τοῦ Κανθάρου καὶ τοῦ Γουδιῦ, ἡ δημοσία υἱεῖα καθ' ὅλον τὸ ἔτος διετέλεσεν ἀπρόσβλητος καὶ σχετικῶς πρὸς τὴν τοῦ προπαρελθόντος ἀνθηρὰ, νόσοι ἐμάστισαν τὰ κτήνη δεινά. Οἱ βόες προσεβλήθησαν ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔτους ὑπὸ τύφου· οἱ ἄμνοι ὑπὸ εὐλογίας· οἱ ἵπποι ὑπὸ μάλισις μόνον ὁ κ. Δαμαλᾶς διετήρησεν ἀκμάαν τὴν υἱεῖαν του. Ἐπιφυλάξας αὐτὴν διὰ τὴν ἀπό τοῦ ἐξώστου τοῦ Δημαρχείου Γλαδοστωνιάδα του. Ἐπὶ τινος ἡμέρας ἡ ἀγορὰ ἦτο ἔρημος· πολλοὶ ἤρχισαν νὰ σκέπτονται ἀνδύναται νὰ γίνωσιν ἀποκλειστικοὶ φυτοφάγοι· μόνον οἱ πτωχοὶ δὲν ἤλλαξαν δίαιταν, διότι πρὶν καὶ μετὰ τὸ κρέας ἦτο δι' αὐτοὺς καρπὸς ἀπηγορευμένος. Τῆς ἀπαγορεύσεως αὐτῆς

τοὺς καρποὺς τοὺς ἀπαντᾶτε ἐν ταῖς εἴρκαῖς τῶν δημοτικῶν μας σχολείων, ἐπὶ τῶν χλωρωτικῶν παρειῶν τῶν παιδίων των.

Ἄλλ' ἡ περίοδος τῶν χορῶν ὑπερέβη τὰς προγενεστέρας ἀδελφάς της. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ κατώτερα κοινωνικὰ στρώματα, ἡ μεγάλη τάξις ἐφαίνετο ὡς νὰ ἀνεκάλυφεν ἀγνωστα χρυσορυχεῖα καὶ ἐγόρευε πλέον ἐπὶ χρυσοῦ, ἐδείπνει ἐπὶ χρυσοῦ, ὠργιάζειν ἐπὶ χρυσοῦ, περιεβάλλετο ὑπὸ χρυσοῦ. Σπουδαῖος παράγων τῶν χορῶν ἐφάνη καὶ ὁ Βασιλεὺς. Μετ' αὐτοῦ δὲ ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας. Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τινος ἐξ αὐτῶν, ἐσπευσεν νὰ τεχθῇ προάφως καὶ ὁ βασιλόπαις Ἀνδρέας. Ἀμα γεννηθέντα ἐσπευσεν ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς νὰ τὸν περιβάλῃ τὸν Μεγαλόσταυρον.

Ἐν μέσῳ δύο χορῶν, — ὅπως λέγομεν ἐν μέσῳ δύο ποτηρίων — ἐγεννήθη ὑπερήμερος ἡ Νέα Βουλὴ. Πανηγυρικωτάτη ἢ ἔναρξις της. Ἡ αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων τῆς ἡμέρας ἐκεινῆς ἦτο πανοραματικὴ. Ἐπὶ τῶν ἐδωλίων ὑπῆρχον πλείοτεραι γυναῖκες ἢ Βουλευταί. Δύο ἐπιστήθια κομβία τῆς ὠραίας τῶν ὠραίων μας ἐλύθησαν, ὅπως ἀνακύψῃ ἐκ τοῦ μέσου αὐτῶν ἡ παρθένος ἀκρα λευκοῦ μανδυλίου. Τὴν πανηγυρικὴν ἔναρξιν διεδέχθη ἡ πανηγυρικὴ πτώσις τῆς Κυβερνήσεως Κομμουνδούρου. Τοὺς βουλευτὰς τῶν νέων ἐπαρχιῶν, ἀφορισμένους πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὑπὸ τῆς ἀντιπολιτεύσεως ὡς εἰσελθόντας διὰ τοῦ παραθύρου, ὡς κλέπται χρήματος ἢ καρδιῶν, ἐδέχθη διὰ τῆς Ὁραίας Πύλης ἡ αὐτὴ ἀντιπολίτευσις, ἀμα δηλώσαντας ὅτι δέχονται τὸν ἐπὶ τῶν ἀροτῆρων φόρον τοῦ κ. Τρικούπη. Οὗτος πάλιν, καταφορτωμένος ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς συγκλήσεως τῆς Βουλῆς, κατηγορητήρια καὶ Εἰδικὰ Δικαστήρια καὶ ἀποδοκιμασίας καὶ ἀπειλὰς ἐναντίον τοῦ Βασιλέως καὶ Ἐθνοσυνέλευσιν εὔρε τόσῳ στενὴν τὴν θύραν τῆς Βουλῆς, ὥστε, ἵνα εἰσελθῇ μόλις κατάρθωσεν νὰ παραλάβῃ μετ' ἑαυτοῦ, χάριν τῆς ἐθνικῆς αἰδοῦς, τὰς σκελεὰς, τὸν ἐπενδύτην καὶ τὸν ὑψηλὸν του πῖλον, ποιήσας ἀβαρίαν ὄλων τῶν ἄλλων, ὡς περιττῶν.

“Εως ότου ή αντιπολίτευσις έγεινε κυβέρνησις, ή δέ κυβέρνησις αντιπολίτευσις. Ο κύριος Κουμουνδούρος μετωνομάσθη κύριος Τρικούπης και ό κύριος Τρικούπης μετωνομάσθη κύριος Κουμουνδούρος. Τής έθνοσωτηρίου μεταβολής προηγήθη ή όνομασθείσα Κάθωδος Μεσσηνίων. Έπρόκειτο να άπαρτίσωσιν ούτοι την έν σχεδίω ναυαγήσασαν Άνω Βουλάν, ήτις έμελλε να συνεδριάξή εις τά θεωρεία του λαου. Το γεγονός έδωκεν άφορμήν εις άρθρον του «Μή Χάνεσαι» υπό τον τίτλον αι δύο Βουλαί.

Τπό τής νέας κυβερνήσεως έπροικοδοτήθημεν την μονοετή θητείαν, ήν ειθε να έπακολουθήσθ ή εξαμηνος, τό περί οδοποιίας των εικόσιν Έκατομμυρίων, τάς συμβάσεις των αιδηροδρόμων και των περι διαφορικών τελών νομον, μεταφύθμισεις τινάς των Ταχυδρομείων, φροντίδας περι δημοτικής εκπαίδεύσεως και την εξαπλωσιν πανταχού του Κράτους τής Γυμναστικής.

Έπεκροτήσαμεν εις τάς πράξεις αυτάς, ως αντικείμενον έχούσας την υλικήν και πραγματικήν ευημερίαν του τόπου. Έν τώ αιγυπτιακώ ζητήματι προσηνεχθη έπίσης θαρραλέως, γενναίως και φιλανθρωπώς. Η προς την Άγγλίαν εύλογος κλίσις του κ. Τρικούπη εξεδηλώθη μετ’ έμφάσεως. Την κλίσιν ταύτην συνεμερίσθη έν γένει ή πλειοψηφία του έθνους. Ο Άραμπής υπελήφθη εξ αρχής ως τυχοδιώκτης αν και δεν έλειψαν οι ιδεολόγοι και ένταυθα να τον αποθεώσουν. Άλλά ή λύσις τής Γλαροτραγωδίας ήγάγασε και τους τελευταίους να φαιδρώνωσι τάς τραγικάς φυσιογνωμίας των με την κατάστασιν του Έλευθερωτώ.

Σχεδόν ως έπεισόδιον τής Αιγυπτιακής Γλαροτραγωδίας εξεβράχη ό μεθοριακός πόλεμος. Ως όταν αναφλέγονται σταγόνες πετρελαίου, παίρνουν φωτιά άμέσως τά έρ’ ών έχυθησαν ύφάρμακα. Ούτω ειχα με πάρι φωτιά με την πρώτην διαταχθείσαν έντευθεν πυροβολαρχίαν να σπύση εις τά συν-

ορα. Ευτυχώς ό πόλεμος περιωρίσθη επί των τηλεγραφημάτων, των έπιστολών, των εφημερίδων, τής αντίληψεως του εκ Ραψάνης βουλευτου κ. Ζαφειριάδου, των γελοιογραφιών του Άσμοδαίου, μιας νεκραναστάσεως ενός λοχίου του ίππικού και των εξαγριωθεισών τριχών εκ του μύστακος του Υπουργού των Στρατιωτικών κ. Τρικούπη. Το τέλος ως γλυκίσμα του πολέμου αυτού ήτο ή άνάρτησις παραστήμου Όσμανι έπί τής καρδιάς του κ. Πρωθυπουργού.

Ο έσωτερικός πόλεμος δεν διέφερε πολύ του εξωτερικού πολέμου. Δύο ή τρεις εξεταστικά έπιτροπαί, μία επί των Βελενδζικών, άλλη επί του κτήματος Άδαμών, και τρίτη — συλλεφθείσα μόνον, άλλ’ εκτρωθείσα — περι του βίου και πολιτείας του κυριου Τρικούπη, μία εκ τiliου, φασκομηλιάς, λινοσπόρου και Φιλαρέτου έκφρασις άποδοκιμασίας, όλίγα βαστατέ με και θά τον σκοτώσω μεταξύ Βουδούρη και Κώστα Κουμουνδούρου, μεταξύ Ψύλλα και Δημητρακάκη, άψιμχία τις μεταξύ του τελευταίου και του Μανδάλου, εκκένωσις δύο μεγάλων λεβήτων του Λεβιάθαν, μεστών κοχλαζουσών άτιμωτικών υβρεων, επί των κεφαλών συμπολιτευομένων και αντιπολιτευομένων, αυτάς τάς άπωλετας έσημειωσαν τά εκ του θεάτρου του πολέμου δελτία των αντιμαχομένων. Οι δε φουστανελλοφόροι, βελενδζοφόροι και κλωστομύστακες ένορκοι επί τής Δίκης Βελενδζα άπένειμαν διά τής έτμηγορίας των στέφανον δάφνης και τιμής εις άμφοτέρους τους αντίπαλους.

Οι κικηταί τής πρώτης Συνόδου μετεβλήθησαν εις Ούνους και Όστρογόθους κατά την δευτέραν Σύνοδον. Ουαί, ειπον, τοις ήττηθείσι! Ηττηθέντες δεν ήσαν οι κουμουνδουρικοί, αλλά σύμπαν τό Έθνος. Και εκ του Έθνους πάλιν όχι αι ευημερούσαι τάξεις, άλλ’ ή μεσαία και ή κατωτέρα. Τά λάφυρα όνομάσθησαν φόροι και τής απογυμνώσεως άπόπειρα έγένετο διά νομοθετικής όδοϋ. Ο κ. Καλλιγιάς έπεθύμησε να ιδη τους

Η ΕΣΠΕΡΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΜΟΝΗΣ

(Σημειώσεις έπαρχιώτου φοιτητού)

“Εξω ό κόσμος όλος κινείται ανά τάς όδους, συρίζει, θορυβεί και άγοράζει άθύρματα και ζαχαρωτά.

Άλλ’ ή όχλοβοή δεν φθάνει μέχρι του μικρού μου δωματίου· εινε τόσο μακράν ή όδός Έρμου από τής όδοϋ Καποδιστρίου... όσον ό Έρμής από τον Καποδιστριαν.

Μόνον τά παιδία τής γειτονίας ένίοτε μοι άποστέλλουσιν όξύν τινα λαρυγγισμόν αλλού ή κρότον καψυλλίου μέσω των mora solvendi και culpa in concreto του έν Έλλάδι ισχύοντος Άστικου Δικαίου.

Μή υποθέσητε ότι ειμαι υποχονδρικός ή έρωτευμένος μένων ούτω κατάκλιςτος έν τώ κιτρίνω δωματίω μου, ούδ’ ότι ειμαι σοφός νομομαθής διότι έγκύπτω επί των σελίδων του Ένοχικου Δικαίου ένψ όλοι διατρέχουσι τάς όδους και τά καταστήματα. Είμαι άπλούστατα τελειόφοιτος τής Νομικής. Και εκτός του τίτλου τούτου, όστις ισυδυναμεί με τίτλον υποδίκου έν προφυλακίσει, έχω τάσας ήμέρας να λάβω συστημένην έπιστολήν παρά του πατρός μου! τούτο δεν εινε λόγος ν’ άνησυχώ περι τής υγείας τής οικογενείας μου· όχι—

άπλην έπιστολήν έλαβον χθές πλήρη εύχων διά τό νέον έτος, αλλά βλέπετε αι επί συστάσει έπιστολαί περιέχουσιν εκτός των εύχων και των οικογενειακών άσπασμών και μερικώς χρωμολιθογραφικώς εικόνας του μακαρίτου Γεωργίου Σταύρου, ών έχω τόσην ανάγκην. Δεν θά μοι ήτο άδύνατον να δανεισθώ παρά του ξενοδόχου μου επί έγγυήσει των εκ τής εξακνήσεως τής δικηγορικής άπολαυόν μου, άλλ’ ό ξενοδόχος μου γνωρίζει τόσην όλίγην αριθμητικήν, ώστε δεν εινε παράδοξον έν τή εκκαθαρίσει του λογαριασμού κατά την ιδιικήν του μεθόδον του τόκου να μοι ειπή ότι τό κεφάλαιον με τό μικρότερον επιτόκιον διπλασιάζεται μετά παρέλευσιν δύο ετών.

Και όμως ήθελα χρήματα σήμερα. “Οχι διά να κάμω δώρα· αι γειτόνισσαί μου εινε τόσον υπερήφανοι ώστε καμμία δεν έγύρισε ποτέ να με ιδή· ούτε διά ν’ άγοράσω τι εις τον έαυτόν μου· έχω ανάγκην τόσων πραγμάτων — τί ν’ άγοράσω πρώτον; Ηθελα μόνον να παίξω την τύχην μου άπόψε. Μίαν μόνην ήμέραν του έτους γίνομαι χαροτοπαίκτης — ευτυχώς την τελευταίαν. Και φέτος μόνον να παραβώ την συνήθειάν μου; Ένψ φέτος ίσα ίσα θά έμάνθανον από τον ρήγα ή τον άσσον πώς θά υπάγω εις τάς διδακτορικάς μου εξετάσεις;

...Εινε άδύνατον πλέον να μελετήσω. Τά στοιχειά χορεύουσιν επί των σελίδων του βιβλίου μου, συμμίγνυνται, χωρίς ζονται, ποικιλονται κατά σχήματα και λαμβάνουσι μορφή παιγνογάρτων.

υπηκόους του γυμνούς. Ίσως διότι ούτω πως θ’ άπεγυμνούτο και αι ύπήκοοι. Ηδη από τής δειλίας ήν έπεδείξαντο οι κικηταί και ως προς την εκφρασιν τής άποδοκιμασίας καθ’ όσον άφορά την πολιτικήν του ύπουργείου τής 30ης Μαρτίου, και ως προς την ύποβολήν του κατηγορητηρίου, ειτα δε από τής άρχομένης να σχηματίζηται πεποιθήσεως ότι έν τή διοικήσει οι τρικουπικοί κυβερνώσι κουμουνδουρικώς, οι κουμουνδουρικοί τρικουπικώς, και τής αναμνήσεως οικονομικών επιχειρήσεων εξ ών οι φίλοι διά τής κυβερνητικής άρωγής εκέρδισαν εκατομμύρια, ό ύπερ τής νέας κυβερνήσεως ένθουσιασμός του κοινού κατέβη πολλούς βαθμούς κάτω έν τώ θερμομέτρω τής κοινής γνώμης. Άλλ’ όταν έν τή νέα Συνόδω ή ύποκρισία έβρίψε τό προσωπεϊον και έφάνησαν οι χυδαίότεροι των πολιτευτών, άμα δε και οι άσυνετότεροι, ζητούντες διά σκληράς φορολογίας του πτωχού λαου να κυβερνώσι χωρίς να προσφέρωσιν ούδε τό παραμικρόν άντίτιμον των θυσιών αυτών, πλην τής κατεργάρικης εκεινης ψευδοδιαδόσεως ότι τώρα μάς κυβερνώσι τίμιοι, ό ένθουσιασμός έμυθηνίσθη, και ήρχισεν υπό τό μηδενικόν να πήγνυται ό πάγος. Έπί τούτουτου ψυχρού και όλισθηρού εδάφους ίσταται τώρα ή κυβέρνησις, ή πρό όλίγων έτι μηνών άπολαμβάνουσα πλειοψηφία πενήκοντα ψήφων και τώρα λείχουσα την βράξαν του Σερίφ και την βρακοζώνην του Σταμούλη, ίνα τους έχη ιδικούς της.

Υποδοθητικώς μόνον τους ευνόησε περι τά τέλη του Έτους ή σοβαρά άσθένεια του άρχηγού τής Άντιπολιτεύσεως Κουμουνδούρου, προς δν πάλιν ή κοινή γνώμη έστράφη θερμότερα, ως άνώτερον τουλάχιστον και τής άλαζονίας και του ίσοουτισμού του αντιπάλου του και ως άδικως γενόμενον τιαυτής επιθέσεως αντικείμενον έν σχέσει προς τον άγνον Γρικούπην.

Κοινωνικά λεγόμενα ζητήματα ειχομεν δύο πρώτην σχε-

δόν φoράν άναφανόμενα και παρ’ ήμιν: τό άγροτικόν και τό των άπεργιών.

Τό πρώτον, μακράν τής πρωτευούσης, εις τά βορειότερα άκρα του Βασιλείου, έν συγκεκριμέναις περιστάσει τής άπελευθερώσεως των έπαρχιών εκεινων και έντός τεχνητής ατμοσφαιρας ήν εδημιούργησεν εκλογική μονομαχία. Το άγροτικόν ζήτημα, ύψ’ ήν μορφήν ειχε γεννηθή, μεμονομένης επιθέσεως καθ’ ώρισμένων ιδιοκτησιών και ιδιοκτητών, φυσικόν ήτο να άρρωστήσθ πριν ή ανακτήσθ δυνάμεις και άποβή νέον ζήτημα τής ήμέρας. Ηδη μάλιστα θεωρείται τεθαμμένον διά παντός. Τούτο δεν σημαίνει ότι άργά ή όγλίγωρα δεν θά έχωμεν και ήμεις καθολικόν άγροτικόν ζήτημα, όταν έξεγερθώσιν εκ τής άποκτηνώσεως οι άγροτικοί πληθυσμοί, οι βεβύθισμένοι μακαρίως έν πνευματική δουλεία. Και τότε ή πρώτη κραυγή δεν θά εκραγή έν Άρτη, ούτε έν Ζάκω, άλλ’ έν αυτή τή Άττική ήν περιέζωσαν οι μεγάλοι γαιοκτήμονες, δι’ ύπερβηματίσεως των γαιών ή εξαγοράς κτημάτων των όποιον οι ιδιοκτήται ευρίσκοντο έν στενοχωρίας.

Σπουδαιότητα άληθινήν διά την κοινωνικήν πρόδον ειχε τό έργατικόν ζήτημα, παρασταθέν υπό την βιαϊαν όψιν τής άπεργίας και κερδίσαν ύπερ αυτου τον άγωνα. Πρό πολλου διά την κτηνώδη έλλειψιν συγκοινωνίας των έπαρχιών μετά τής πρωτευούσης και την καθοδον των όμογενών δι’ αν έσχηματίσθη τάξις πλουτοκρατική, ήτις φυσικώ τω λόγω διά τής έντάσεως τής ζητήσεως, ύψόνει όλας τάς τιμάς των έμπορευμάτων, και ένεκα τής ταχέως βαινούσης αύξήσεως του πληθυσμού, ό βίος τής πρωτευούσης έγινεν άπελπιστικώς άκριβής, αι δε έργατικά τάξεις σκληρώς επένοντο. Άφου δε ούδεμία πρόνοια, ούτε κυβερνητική ούτε νομοθετική έλήφθη ύπερ αυτών, οι έργατικοί πληθυσμοί, υπό του αισθήματος τής άυτοσυνηρησίας ώθούμενοι, προέβησαν εις άπεργίας και διά του έντόνου αυτου μέσου έβελτίωσαν κάπως την θέσιν

Άπόφασις! Πρέπει να δανεισθώ παρά του ξενοδόχου μου 25 φράγκα.

* *

“Ητο σχεδόν νύξ ότ’ εξήλθον. Η κίνησις εξηκολούθει ανά τάς όδους μετ’ όλον τό δραμόν ψυχος. Οικογενειαί κρατούσαι δέματα και παιγνίδια, ύπνρέται ζαχαροπλαστείων μεταφέροντες δίσκους γλυκισμάτων, παιδια έμπορικων διανεμόντα ανά τάς θύρας έντός καλάθων τά άγορασθέντα τή ήμέρα εκεινη πράγματα...

“Ημην πρό τής θύρας του μικρού ξενοδοχείου μου. Το σχέδιόν μου ήτο κατεστρωμένον: Άφου γευματίσω, ένψ θά γράφω εις τό βιβλίον του κύρ-Γιάννη την όφειλήν του γεύματός μου, να ζητήσω και τό δάνειον.

Αίφνης μία χείρ έτέθη φιλικώς επί του ώμου μου:

— Άριστέϊδη! τί γίνεσαι αδελφέ; Έχάθηκες από τον κόσμον!.. Και ήτον ό Κωστής, ό καλλίτερος φίλος μου, παλαιός συμμαθητής μου, τώρα ύπάλληλος τραπέζης με 300 φρ. τον μήνα και άκόμη μεμνηστευμένος. Άντι ν’ άπαντήσω εις την έρώτησίν του έσφιγξα μόνον την χείρά του εγκαρδίως, και εκεινος, ζωηρός, περιχαρής ως πάντοτε, εξηκολούθησε:

— Τώρα δεν μου φεύγεις δά; Μη μου πής πώς έχεις δουλειά, ξεύρω πώς πηγαινεις να φάς...Αί εγώ λοιπόν σε παίρνω και άς ζημιώσω και τον ξενοδόχον σου. Πάμε να φάμε μαζί.

— Εύχαριστώς — μα ξεύρεις ήθελα να τον ιδω τον ξενοδόχον μου άπόψε...

— Και γιατί; τον επεθύμησες τόσο;

— “Οχι αδελφέ! αλλά μου χρειάζονται καμμία εικοσιπενταριά φράγκα για την πασέτα την άποψινή και ό κύρ Γιάννης εινε ό τραπεζίτης μου.

— “Οσο για 25 φράγκα δά γίνομαι κ’ εγώ τραπεζίτης σου. “Ελα πάμε!

Δεν ειχα λόγον ν’ άρνηθώ πλέον. Ο Κωστής εινε πάντοτε περίφημος σύντροφος και δεν ειχον άμφιβολίαν ότι θά διεσκέδαζα μαζί του.

— Και πού λες να πάμε;

— “Οπου θές· πάμε ’ς τής Άττικής...

Τό γεύμά μας ήτο όμιλητικώτατον. Ο Κωστής ειχε τό ευθυμον μέρος· εγώ τό τραγικόν· εκεινος μοι έλεγε περι τής μνηστής του, του μέλλοντος γάμου του, των σχεδιών του κοκουριού του, εγώ άντέτασσον την πληξιν τής μελέτης και την έλλειψιν συστημένης έπιστολής.

Ένψ έτρώγομεν τά μαγδαρία ό Κωστής εξήγαγε τό ωρολόγιόν του:

— Έπτά και πέντε!

— Και για πού εισαι άπόψε σύ;

— Και βρωτάς; θά πάγω ’ς τής Έλένης.

— Καλότυχος εσύ...

— Και τάχα δεν έρχεσαι και σύ μαζί μου αν θέλεις.

“Η ιδέα ήτο λαμπρά, αλλά πώς να υπάγω ούτω άπρόσο-

των. Ἡ σημαία τῶν ἀπεργιῶν ἦρθη πρῶτον ἐκ τῶν τυπογραφείων, στεφανώθησα ὑπὸ πλήρους νίκης, τὴν ἠκολούθησαν οἱ βαπτεργάται, ἐπιβαλόντες καὶ αὐτοὶ τοὺς θρούς των, κατόπιν οἱ ὑποδηματοποιοί, δι' οὓς ὁ ἄγων ὑπῆρξε σκληρότερος, οὐχ' ἦττον ἀπέβη ὑπὲρ αὐτῶν ἐνεκα δὲ τοῦ νομισματικοῦ συστήματος ἐζήτησε βελτίωσιν ὄρων πληρωμῆς καὶ ὅλων τῶν βιομηχανικῶν ἐργοστασίων τοῦ Παιριῶς ὁ ἐργατικὸς πληθυσμός. Τὴν ἐργατικὴν αὐτὴν κίνησιν οὐδεὶς πολιτευόμενος ἀνέλαθεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του. Κατὰ συνέπειαν, ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῆς ἐτέθη ὁ ἐνθουσιαστῆς παντὸς κοινωνικοῦ καλοῦ **Ἀριστείδης Οἰκονόμου**, ὁ μόνος ἅρ' ἧς ὑπάρχει βουλή πατάσας τόσοσιν θαρραλέως, ὄχι τὴν θρόνον, — ἀλλὰ τὴν ἐμετάλλευσιν τοῦ κεφαλαίου. Τὴν ἐργατικὴν κίνησιν ὑπεδέθησαν ἐφ' ὅσον ἤδυνήθη καὶ τὸ **Μη Χάνεσαι**, ἐν τισὶ μάλιστα λαβὼν τὴν πρωτοβουλίαν.

Ἡ ἐφημερὶς ἡμῶν ἐπίσης ἔρριψε τὸ ζήτημα τῶν φυλακῶν εἰς τὸ μέσον, συγκινήσασα καὶ τοὺς ἀδιαφοροτέρους διὰ τῆς πιστῆς ἀντιγραφῆς τῆς κολασμένης αὐτῶν καταστάσεως. Εὐτυχῶς οἱ λόγοι τῆς δὲν ἔμειναν ἄνευ ἀποτελέσματος. Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης μετεκατέσαστο διοργανώσασιν τῶν φυλακῶν Βέλγων, καὶ ἦδη νομίζομεν ὅτι ὑπάρχει ἔτοιμον νομοσχέδιον ῥιζικῆς ἀναδιοργανώσεως τῶν φυλακῶν.

Καὶ τὸ ζήτημα τῶν δημοτικῶν σχολείων ἀνεκινήθη, ἀλλ' ἄνευ οὐδενὸς ἀποτελέσματος μέχρι τοῦδε.

Τὸ ἀποδημησαν ἔτος ἐφάνη γόνιμον εἰς ἐγκαίτια δημοσίων ἔργων. Ὅχι δὲ μόνον εἰς ἐγκαίτια, ἀλλὰ καὶ εἰς ἑναρξίν τῶν πρώτων ἐργασιῶν. Τὸ σπουδαιότερον ἐξ αὐτῶν βεβαίως εἶναι ὁ σιδηρόδρομος Παιριῶς—Πατρῶν μετ' αὐτὸν οἱ Θεσσαλικοὶ σιδηρόδρομοι, εἶτα ἡ τομὴ τοῦ Ἰσθμοῦ, εἶτα ὁ λιμὴν τῶν Πατρῶν καὶ τελευταῖος ὁ ἱπποσιδηρόδρομος Ἀθηνῶν. Προηγήθησαν δὲ ἐν τῷ προαπελθόντι ἔτει ἄλλα ἀδελφὰ ἔργα, οἷόν τ' ἀποξήρανσις τῆς Κωπαίδος καὶ συνετελέσθη ὑπὸ τῆς

κλητος εἰς ζένην οἰκίαν, ξένος ἐγὼ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς οἰκογενειακῆς ἐορτῆς.

— Ἐλα, Ἀριστείδη καυμένε. Ἡ Ἐλένη ἔχει τόσον ἐπιθυμίαν νὰ σε γνωρίσῃ. Ὅταν τῆς ὁμιλῶ γιὰ τῆς παλαιάς μας τρελλῆς τοῦ σχολείου, αἰωνίως μαῦ λέγει καὶ γιατί δὲν τὸν φέρνεις κ' ἐδῶ ;

— Καλά κ' ἐγὼ θέλω νὰ τὴν γνωρίσω, ἀλλὰ συλλογίσου ἔτσι χωρὶς νὰ πάγω νὰ τοὺς κάμω ἐπισκεψίν, νὰ παρουσιασθῶ ἔξαφνα ἀπόψε...

— Ὄψ ! μή χάνεσαι γι' αὐτό. Ἐγὼ σὲ δικαιολογῶ ὅτι εἶγες μελέτην, ὅτι μένεις αἰωνίως κλεισμένος καὶ ὅτι ἀπόψε σ' ἐπῆρα μαζὶ νὰ περάσης τὴ βραδιά. Δὲν εἶνε ἀνθρωπὸς τῆς εἰκετίας...

— Καὶ τὴν τύχη μου πότε θὰ τὴν παίξω ;

— Ἐνοιά σου καὶ θὰ σοῦ μείνῃ καιρός. Πέραν τῶν δέκα δὲν μένω ποτέ, διὰ νὰ μὴν κάμνω καὶ τὸν πάππον τῆς Ἐλένης νὰ ξεγραμπᾶ μαζὶ μᾶς. Πᾶμε ἐκεῖ ἕως τὰς δέκα καὶ ἔπειτα ἔχεις καιρὸν νὰ παίξῃς καὶ τὴν τύχην σου.

***

Ποτέ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν ἐγκάρδιον ὑποδοχὴν, τὴν ὁποίαν μᾶς ἔκαμαν εἰς τῆς Ἐλένης. Βεβαίως τὸ πλεῖστον μέρος ἢ ἀπέβλεπε τὸν μέλλοντα γαμβρὸν, ἀλλὰ τέλος πάντων εἶχα κ' ἐγὼ τὸ μικρόν μου μερίδιον.

Δὲν εἶνε μεγάλη ἡ οἰκία τοῦ κυρίου Ζήση τοῦ πάππου τῆς Ἐλένης, εἶνε διόρφος καὶ μοναχικὴ, ἀλλ' εἶνε εἰς τόσο

πιστωτικῆ; ὁ σιδηρόδρομος Κατακόλου—Πύργου, ὁ ἐγγύσων ἀφρονος ζωὴν εἰς τὴν σταφιδοφόρον ἐπαρχίαν τῆς Ἠλείας.

Καὶ ὁ ἐπιστημονικὸς ὄριζων ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ῥοδίζοντά τινα σημεῖα. Ἡ κατὰ πρωτοβουλίαν τοῦ κ. Ἀναγνωστάκη συγκρότησις Ἰατροσυνεδρίου ἐστέφη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας, πολλῶν ἱατρῶν συνελθόντων ἐπὶ τῷ αὐτῷ καὶ πλειοτέρων ἀνακαινώσεων γενόμενων. Ἡ δὲ πρὸ ὀλίγων ἐτι μηνῶν συγκροτηθεῖσα *Ἐταιρία τῆς Ὑγιεινῆς* ἤρξατο ὑπὸ καλλίστων οἰωνῶν καὶ πρώτῃν φοράν ἑλληνικὸν σωματεῖον ἐπεδείξατο τόσοσιν ταχέως σπουδαία κοινωνικῆς ὠφελείας ἔργα. Ἡ δὲ κατὰ τμήματα διαίρεσις τοῦ Παρθασοῦ, ἐπαγγέλλεται νὰ καταστήσῃ τὸν σύλλογον αὐτὸν πυρῆνα ζωηρότερας καὶ παρ' ἡμῖν ἐπιστημονικῆς κινήσεως.

Ἄλλῃ Ἐταιρία Ἱπικὴ μόνον ἀνεφάνη, ἀλλ' οὐδένα ἐτι ἐπέδειξε καρπὸν, πλην γελῶν τινων παρωδιῶν εὐρωπαϊκῶν ἐθίμων. Ἡ δὲ διὰ κηλῶνων ἵππων ἐξευγένειαι τῆς ἵππαιου φυλῆς ἐναυάγησεν ἀπέναντι τῆς ἀδρανοείας τῶν ἵπποτρόφων.

Τὰ θεατρικὰ μᾶς ὑπὸ ἐποψίν *εἰσαγωγικὴν* ἦσαν ἀρκετὰ ζωηρά. Καὶ ὁ Ὀλυμπιακὸς καὶ ὁ Φαληρικὸς θιάσος ἀνεκρήθησαν, μάλιστα ὁ τελευταῖος. Ἀποπειράσ τινες περὶ ἀναγεννήσεως τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου ἐματαιώθησαν. Οὐχ ἦττον ὁ νέος Ἑλλησιν ἠθοποιὸς κ. **Λεκατσᾶς** ἀπεδείχθη σχεδὸν μάρτυς τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς.

Τὰ ἀνάκτορα εἰσήγαγον εἰς τὰ ἐθιμὰ των καὶ τὴν κωμῶδιαν, τὴν τε γαλλικὴν καὶ τὴν ἑλληνικὴν. Τὴν τελευταίαν ἀντιπροσώπευσεν εὐπρέπως ὁ συνάδελφος διευθυντῆς τῆς *Ἐφημερίδος* Κ. Α. Κορομηλάς μετ' τὴν *Κακὴν Ὀραν* του.

Ἡ οἰκονομικὴ καταστάσις ὑπῆρξε καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἐνεκα τῆς ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας ἀνώμαλος. Οὐδέποτε τὸ ἐξωτερικὸν συναλλάγμα ἔτυχε τοιαύτης ὑφέσεως. Τὸ πράγμα ἔπληρώνετο ὑπὸ τοῦ ἐμποροῦ μετὰ τὰ τελωνειακὰ 1,40 καὶ

καλὴν καὶ ἡσυχον θέσιν, ἔχει ἐξωτερικὸν τόσοσιν ἀφελὲς ἄμα καὶ κομψόν, καὶ ἄμ' ἀνοίγεται ἡ ἐξέθωρα ἀντικρίζει τὶς εὐθῆς ἀνθοστόλιστον κλίμακα καὶ μικρὸν ῥοδόχρουν πρόδρομον οἶον περιχαρῶς ὑποδεχόμενον τοὺς ἐπισκεπτάς. Ἐπειτα τὸ ἀρρητον ἐκεῖνο ἄρωμα τῆς οἰκογενείας, ὅπερ ἀναπνέει τὶς, ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ οἴκου θωπευτικῶς περιβάλλουσα τὴν ὄψιν μετὰ τὸ ψυχὸς τοῦ δρόμου.

Ἡ συμπαθὲς μορφή τῆς Ἐλένης. Ἡ λευκὴ τοῦ πάππου γενειάς, τῶν δύο μικρῶν ἀδελφῶν τῆς οἱ γέλωτες καὶ τὰ κηδῆματα, ὅλα αὐτὰ συνηνωμένα μᾶς ὑπεδέχθησαν.

Νὰ σὰς εἰπῶ, ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἔμεινα ὄλιγον συγκεχυμένος διὰ τὴν λαθρεμπορικὴν μου εἰσοδόν! Ἐβλεπον ἑμαυτὸν, τὸν βοημῶν, τὸν ἀκατάστατον, τὸν ἡμιἄγριον ὡς ἀναρμογρασίαν, ἐν τῇ ἡρέμῳ ἐκείνῃ εὐτυχίᾳ τῆς ἐστίας. Ἀλλὰ, καθὼς τὰ παιδιά, δὲν ἤργησα νὰ συνέλθω κ' ἐγὼ εἶδα ὅτι οὐδένα ἀνησυχου, ὅτι ὅλοι μοὶ ἐφέροντο ἀνεπιτηδεύτως, πρὸ πάντων δὲ ἡ Ἐλένη μοὶ ὠμιλε μετὰ τόσοσιν οἰκειότητος, οὐχὶ περὶ τοῦ καιροῦ καὶ τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ περὶ τῆς ἀνοσιᾶς τοῦ Κωστῆ ποὺ ἐπῆγε κ' ἐπέταξε ἐκεῖ τόσοσιν χρέματά δια νὰ τῆς χάρισῃ μαργαριταρένια σκουλαρίκια καὶ καμειλλιαί, καὶ περὶ τῶν συμπερασμάτων τὰ ὁποῖα ἐξῆγεν ἐκ τούτων ὅτι εἶνε σπάταλος καὶ δὲν ἐνοεῖ νὰ τοῦ ἀρίστη τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, ἀλλὰ θὰ τὸ κρατήσῃ αὐτὴ ἡ δία.

Ὁ Κωστῆς δὲν ἀπεπειράτο κἄν νὰ δικαιολογηθῇ διὰ τὴν

Εἰς τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ

συνδρομητὰς μᾶς εἰς ὄσους ἐστειλαμεν Ἡμερολόγια, ἰδιαιτέρως, παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς ἐμβάσωσι τὸ ἀντίτιμον διὰ χαρτοσήμου οἷας δὴποτε ἐθνικότητος.

Πόσα γλυκὰ ὄνειρα, πόσαι ἀγρυπνίαι, πόσαι ματιαῖς, πόσα σκουνημάτα, πόσα καὶ πόσα, θὰ διεσκόρπισε ὡς βόμβα μὴ ἐπιστοὺ τὸ φανερὸν κρῦο τῆς παραμονῆς !

Κάτι τρογγυλαῖς ξανθούλες, κάτι λιγναῖς μαυρομάταις, κάτι κασταναῖς διαβόλισσες τί δὲν θὰ ὤρειροπόλουν κατὰ τὴν παιδαιμονίαν παραμονῆν ! Τί σφυρίκτες, τί τράκτες, τί ροκάνες, τί στρατιωτάκια, τί ἀξιωματάκια, τί δικηγόρακια θὰ συνήντων τὴν παραμονῆν !

Καὶ ἔπειτα γέλοια καὶ γαμόγελα καὶ γλυκαῖς ματιαῖς καὶ φωναῖς καὶ ψεύτικοι φόβοι καὶ ἀληθινοὶ πόθοι.

Τί καὶ τί καὶ τί. Ὅλα αὐτὰ ἐξεδίωξεν ὁ ἄγριος βορρᾶς, ὁ παλγόμενος αὐτῶς, ὅστις δὲν ἀφίνει καμμίαν καλὴν ἡμέραν τοῦ ἔτους νὰ τὴν περάσουν τρελλὰ, τὰ τρελλὰ μᾶς κορίτσια, ἀλλὰ μετ' τὴν μαγκούρα εἰς τὸ χέρι καὶ μετ' ἡμιόλιον παρεμβαίνει πάντοτε ὡς σχολάρχης εἰς τὴν ἀχλαγωγίαν, ἐκ τῶν φωνῶν τῶν μικρῶν μαθητῶν, πρὸ μικροῦ αἴθουσας καὶ ἐπιβάλλει σιγὴν καὶ ψυχρότητα !

Ἄλλὰ καὶ μετ' ἄποση κρυφὴ χαρὰ ὄνειροπολοῦσι τὰ ἡμίση των ὄσαι ἔχουν τοιαῦτα καὶ ὄσαι δὲν ἔχουν ἀκόμη μετ' αὐτὸ τὸ κρῦο ! Ἄν τρελλὰ μου κορίτσια, τοῦ χρόνου θὰ νηώσετε καὶ σὲς τὴν γλυκάδα τοῦ κρῦου, θὰ τὴν νηώσετε μετ' ἕνα ἀπὸ τὰ δικηγόρακια ἐκεῖνα ἢ τὰ ἀξιωματάκια, ὁ ὅποιος ἴσως θὰ πέσῃ ἐφέτος στὰ χέρια σας μπουναμάς.

Σήμερον δὲν ἤδυνήθημεν νὰ συνεχίσωμεν τὴν δημοσίευσιν τοῦ μυθιστορήματος, ἐνεκα πληθῶρας ὕλης θὰ ἀναπλη-

ἔτι πλέον. Τὸ ἐμπόριον ἐπέεστη φοβερά. Ὁ βίος ἀκρίβαινε. Ἡ δὲ μεταβολὴ τοῦ νομισματικοῦ συστήματος ἐπράχυνε τὴν κατάστασιν. Δυστυχῶς δὲν δημοσιεύεται κινήσις τοῦ ὑπουργείου ἵνα ὤμεν ἐν ἀκριβεί γνώσει τῆς καταστάσεώς μας.

Ὁ χρηματιστικὸς κόσμος τὸ μελανώτερον σημεῖον αὐτοῦ ἔχει τὸ Λαύριον. Ἡ κυβεῖα ἔπαιξε τὸ ληστρικὸν τῆς πρόσωσωπον, οἱ μεγάλοι κεφαλαιοῦχοι ἔφαγαν τοὺς μικροὺς, πέντε ἑκατομμύρια ἔληστεύθησαν ἐκ τῆς ἀγορᾶς μᾶς, καὶ ἡ Ἐταιρία τῶν Μεταλλουργείων ἀπεδείχθη καὶ πάλιν ἡ τυχοδιωκτικωτέρων Ἐταιριῶν. Αἱ λοιπαὶ ἀξιοὶ οὐδεμίαν ἀνὴσπύστησαν καταγίγδα, πλην μικρῶν κυματισμῶν τῶν τῆς Πιστωτικῆς, ἧτις ὁμοῦς ἐπανελάβε τὴν προτερὰν ῥόμην τῆς, συνδυάζουσα μετὰ τῆς φρονήσεως τὸ ἐπιχειρηματικὸν πνεῦμα. Δίκας περιφήμους εἶχομεν, τὴν δίκην Σακλιέρη, δίκην Νεγροπόντη, δίκην τοῦ τυχοδιώκτου Σιουμῆ καὶ τὴν δίκην Βελέντζα.

Ἡ αὐλή μᾶς πάλιν εἶχε ταξείδια, ἐπιστροφάς, ἐπισκέψεις, βαπτίσματα καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἡ κατὰ τῆς βασιλείας ἔχθη κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἠλαττώθη πολύ. Αἱ ἄμαρτια τῶν πολιτευομένων ἀπέπλυναν τὰς ἄμαρτίας τῆς αὐλῆς. Πράξεις δὲ τινεὶ βασιλικαὶ ἐγέννησαν ἐπὶ τινι χρόνῳ καὶ μικρὰν δημοτικότητα περὶ τ' ὄνομα τοῦ βασιλεῖος.

Τοιοῦτος εἶναι περίπου ὁ ἰσολογισμὸς τοῦ 1882.

Κκαλιθάν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὸ γελοιογραφικὸν ἡμερολόγιον ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ ΚΑΙ ΑΥΡΙΟΝ ΕΝ Τῷ ΓΡΑΦΕΙῳ ΜΑΣ

κατηγορίαν ἢ ἀνέπτυσεν ὁ χαρῖεις εἰσαγγελεὺς καὶ μόνον ἔγελα — ὁ ἀφιλότιμος !

Συγχρόνως ἐπέπλησεν καὶ ἡ κυρία Θεανὼ, ἡ μήτηρ τῆς Ἐλένης τεσσαρακοντοῦτης σοβάρᾳ, ἀλλὰ προσηνῆς κυρία, τύπος γαυροκυρίας ἧτις ἤρχετο, ὡς ἀπεκάλυπεν ἡ ἀθυροστομία τῶν παιδίων, ἀπὸ κάτω ὅπου εἶχεν ὑπάγει νὰ ἰδῆ τὴν βασιλοπυγίαν. Ἡ σύστασις μου ἐγενεῖ καὶ πρὸς αὐτὴν ἄνευ πολλῶν ὑποκλίσεων καὶ φιλοφρονημάτων. Πάντοτε κωμικὴ, διότι μοὶ φαίνεται αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ κωμικώτατον τὸ ὄνομα μου προφερόμενον οὕτω σοβαρῶς, ἀλλὰ τέλος πάντων...

***

Τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ καθήμεθα, εἶνε τὸ ἐστιατόριον· στρογγύλη τράπεζα ἐν τῷ μέσῳ, κεκαλυμμένη ὑπὸ βυσινοχρόου καλύμματος, χαμηλὸν ἀνάκλιτρον, ὀλίγα ἐδώλια, ἐρμαίριον κάρουνον βελωτόν, κρεμαστὴ ἀπὸ τῆς ὀροφῆς λυχνία, μικρὰ πυρὰ ἐν τῇ μαρμαρίνῃ ἐστίᾳ, ἡ εἰκὼν τοῦ μακαρίτου πατρός τῆς Ἐλένης ἀνηρτημένη ἐπὶ τοῦ τοίχου, τοιοῦτον τὸ ἀπλοῦστατον περιεχόμενον αὐτοῦ. Καὶ ὁμοῦς πόση χάρις, πόση τάξις, πόση ἀρμονικὴ διασκευὴ ἐν τῷ ἀτημελήτῳ εὐτρεπισμί ! Νομίζεις ὅτι τὸ ἐν συνδέεται μετὰ τοῦ ἄλλου ἀναποσπάστως; τίποτε δὲν λείπει καὶ τίποτε δὲν εἶνε περιττόν. Καὶ φαίνονται ὅλοι τόσοσιν εὐχαριστήμενοι ! Ὁ πάππος ἀναγινώσκαι μακαρίως τὸν *Αἰῶνά* του, ἡ Ἐλένη κροκομιλεῖ μετ' ὁ τῶν Κωστῆν, τὰ παιδιά τοποθετοῦσι κατὰ σειράν τοὺς ξυλίνους στρατιώτας των καὶ τοὺς σφαιροβολοῦσι διὰ σφαιρῶν

ελαστικῶν, ἡ μήτηρ σκαλιζει τὴν ἐστίαν, καὶ ἡ μορφή τοῦ πατρός θεωροῦσα ὅλην αὐτὴν τὴν εὐδαιμονίαν τῶν φιλάτων, νομίζεις, μειδιᾷ ἐντὸς τοῦ χρυσοῦ πλαισίου τῆς.

Ὡς αἱ ἀσθένειαι καὶ τὰ ἐλαττώματα μήπως μεταδίδεται καὶ ἡ εὐτυχία; Ὅχι ; ἀλλὰ τότε διατί αἰσθάνεται τόσον ἀγαλλίασιν ἀσυνήθη ἡ ψυχὴ μου ; καὶ διατί ὁ λογιζόμενος μου πετὰ περιχαρῆς ὡς χελιδὼν εἰς τὴν πατρίδα μου καὶ ἐτῆ ἔρχεται εἰς τὸν οἶκόν μας, ἐκεῖ ὅπου ὁ πατήρ μου, ἡ μήτηρ μου καὶ ἡ ξανθούλα ἀδελφὴ μου αὐτὴν ἴσως τὴν στιγμὴν κόπτουσι τὴν σακχαρόπαστον βασιλοπυγίαν χωρὶς νὰ λησμονήσωσι καὶ τὸ τεμάχιον τοῦ ἀπόντος ; ...

***

Χονδρὴ ὑπνέτρια ἔφερε τὸ σαμβόρι, τὸ ρωσικὸν ἐκεῖνο ὀρειχάλκινον σκεῦος, ἐντὸς τοῦ οἰοῦ βράζουσιν ὕδωρ διὰ τὸ τέιον. Τὸ σαμβόρι ἔχει τὴν ὄψιν σπιληνῆν, φέρει ὑψηλὴν καπνοδόχον ἀτμομόλου, καὶ ἐνθὸ βράζει μελωδεῖ ὡς τέττιξ. Πέριξ αὐτοῦ θεθημένα τὰ λευκὰ κενὰ κύπελλα ἀποθανυμάζουσι τὸν ὄγκον καὶ τὴν χρυσοῦν αὐτοῦ στολὴν καὶ ὄλων ἐκθαυμά ἀκρωθῶνται τῆς γλυκειᾶς καλλιᾶς του, ἐνθὸ ἡ τεῖσδὸχη τὸ μακρὸν ῥύγχος προτεινοῦσα πρὸς τὸ πλῆρες γυλακτοδοχεῖον φαίνεται ὡσεὶ ζητοῦσα νὰ κλέψῃ ἐκ τοῦ περιεχομένου. Ὁ πάππος ἀφῆκε τὴν ἐφημερίδα, τὰ παιδιά ἐκλείσαν τοὺς στρατιώτας εἰς τὸν στρατῶνά των, ὅστις ἐν παρόδῳ ἤτο ξύλινος ὡς τὰ παραπήγματα τῆς ἐπιστρατείας, οἱ ἀρραβωνισμένοι ἔπαυσαν τὰ κροφομιλήματα καὶ ὄλοι ἦλλον νὰ καθῆ-

ρώσωμεν τήν ἔλλειψίν μας εἰς τὰ προσεχῆ φύλλα, ὅτε θά δημοσιεύσωμεν περισσοτέραν ὑλην μυθιστορημάτων, ἱκανοποιούντες οὕτω τὰ δίκαια παράπονα τῶν συνδρομητῶν μας, διότι τὰ τελευταῖα φύλλα ἕνεκα τῶν Βελεντζιακῶν καί τῆς πολλῆς ὑλης ἐδημοσιεύσαμεν ἀπό τόσο λίγῳ.

Διατί, ἐνῶ ἡ πρωτοχρονιά θά ἀνατείλῃ καί φέτος γεμάτη ἀπό τόν μαγικόν κόσμον τῶν παιγνιδίων καί τῶν γλυκιμάτων, διατί τὰ ὄρφανά μας τοῦ Κατζηκώστα καί τοῦ ἐτέρου ὄρφανοτροφείου τῶν κορασιῶν νά μένουں παραπονεμένα μέ τήν ὄρφανίαν των; Πολύ καλά δυνάμεθα δι' ὀλίγης φροντίδος νά γίνωμεν πρόξενοι πολλῆς εὐδαιμονίας εἰς τὰ πτωχά. Εἰς ἄλλα μέρη καταρτίζονται ἐπιτήδες συνδρομαί διὰ τοιαύτας παροχάς, τὰ πλούσια παιδιὰ τῆς ἀριστοκρατίας συνεισφέρουσι τὰ λείψανα τῶν περισυνῶν χαρισμάτων, εἰς ἐκεῖνα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπό τῶν ὁποίων ἄνευ λύπης ὁ κόρος τὰ ἀποχωρίζει. Καί οὕτω συλλέγεται ὄχι εὐκαταφρόνητος ἀριθμὸς, εὐτελής ἔστω, ἀλλ' ἱκανὸς νά φέρῃ τὴν χαρὰν καί τὴν εὐτυχίαν εἰς τὰς καρδίας τῶν ὄρφανῶν, τῶν ὁποίων οἱ πόθοι δὲν γνωρίζουσι νά εἶναι ἀπαιτητικοί, καί δὲν ζητοῦσιν, ἢ ἐλεημοσύνην.

Εἰς τὰ Βελεντζικά μας ἐλησμονήσαμεν νά παραθέσωμεν εἰς τὸν λόγον τοῦ Τυπάλδου καί τὴν κάτωθι αὐτοῦ φαινήν τῆς καταστάσεώς μας εἰκόνα:

«Ἐὰν καταδικάσῃτε τὸν Βελέντζαν θά προσθέσῃτε εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος **μαύρην σελίδα ἀχαριστίας τοῦ ἔθνους πρὸς τὸν Βελέντζαν**».

Καί ἔπειτα ἡ χθεσινὴ Ὄρα γράφει κύρια ἄρθρα κατὰ τῆς ἀποφάσεως ἐκείνης, **ἡ ἀχάριστος!**

σσοι περὶ τὴν τράπεζαν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας λευκὸν χειρόμακτρον ἡμιενδεδυμένη ἀνέμενεν ἀτάραχος τὴν λεπίδα τῆς οἰκοδεσποίνης ἢ χρυσοῦσα πηχτα. Ἡ κατατομὴ ἐγένετο μετὰ τῆς ἐπιδεξιότητος χειροῦργου· τὸ πρῶτον τεμάχιον ἦτο τοῦ πτωχοῦ, ἔπειτα τοῦ πάππου, τῆς ἰδίας οἰκοδεσποίνης, τῆς Ἑλένης, τοῦ Κωστῆ, ἐμοῦ, τῶν παιδιῶν καί τῶν ὑπερτεριῶν.

Τίνος ἔτυχε τὸ νόμισμα; Γενικὴ ἔρευνα· τὰ παιδιὰ κατατρίβουσι τὰ ἰδικά των τεμάχια, ὁ πάππος φορεῖ τὰ δίπτυρά του καί κύπτει ἐπὶ τοῦ ἰδιοῦ του καί ὄλοι οἱ ἄλλοι ὁμοίως.

— Μπα, κάτι γυαλιζεῖ ἐδῶ! Ὡ θαύμα! τὸ ἡμίφραγον ἦτο εἰς τὸ ἰδικόν μου τεμάχιον.

Καί ζωηρότης καί συγχαρητήρια τότε καί χειροκροτήματα τῶν παιδιῶν.

— Εἶδατ' ἐκεῖ εὐγένεια ἢ πῆττα μας ἐπεριποιήθηκε τὸν πιὸ ζένον, εἶπεν ἡ Ἑλένη γελῶσα.

— Τώρα δὲ, προσέθηκεν, ὁ κύριος Ζήσης, δὲν ἔχετε ἀμφιβολίαν διὰ τὸ δίπλωμά σας... ἴσως μάλιστα θά ἦνε καί με' ἄριστα.

Ναί! δύνασθε νά γελάσετε ὅσον θέλετε, ἀλλ' ἐγὼ δὲν θά σᾶς κρύψω ὅτι ἡσθάνομην ὄλιως παιδικὴν χαρὰν ἐπὶ τῇ ἐκτάκτῳ ἐκείνῃ συμπτώσει τῶν περιστάσεων διὰ τῶν ὁποίων ἐγενόμην κύριος τοῦ μικροῦ παρασήμου τῆς Τύχης, καί φωνή

Παρακαλοῦμεν τοὺς κυρίους ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐπιστάτας νά μὴ μᾶς ἐμβάζωσι χρήματα διὰ τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου, ἀλλὰ διὰ συστημένων ἐπιστολῶν. Πρῶτον ὅτι ὁ φόρος τοῦ χαρτοσήμου εἶναι λίαν ἐπαχθής. Δεύτερον ὅσον νά λάβῃς τὰ χρήματά σου, δαπανᾷς διπλάσια εἰς καιρόν. Τρίτον, δὲν τὰ ἔχεις ὅποταν θέλῃς. Τέταρτον, δὲν δύνασαι νά προμηθευθῆς χαρτόσημα μετὰ τὴν 11ην π. μ. ἀπὸ τὸν γεροπολιτὴν αὐτοῦ ὅστις οὔτε ἀκούει, οὔτε ἀντιλαμβάνεται. Καί τελευταῖον δὲν ἐπιθυμοῦμεν νά ἐρχώμεθα εἰς καμμίαν συνάφειαν μετὰ τὸ Κεντρικόν Ταμεῖον.

Εἰς τὰ Πατριαρχεῖα Κωνσταντινουπόλεως διὰ τὰ διαζύγια συζηροτεῖται Πνευματικὸν λεγόμενον Δικαστήριον. Περὶ μίας τελευταίας ὑποθέσεως ἰδοὺ τί μᾶς γράφει ὁ ἀνταποκριτής μας:

Ἀνέγνωτε τὸν λόγον τοῦ ἁγίου Χαριουπόλεως, προέδρου τοῦ δικαστηρίου ἐν τῷ Πνευματικῷ Δικαστηρίῳ τῶν Πατριαρχείων, κατὰ τὴν πολυῆχρονον δίκην Ζευγουλιάδου καί Σας. Καθιεροῦ ὁ ἀγαθὸς ἱεράρχης τὰ ἦθη καί ἔθιμα τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων ἐπιτηδεύματα καί διορθωμένα. Πλὴν τοῦ φιλήματος ἐπιτρέπει καί τὰ τσιμπήματα. Ἀλλὰ δὲν ἔχει ἀνεψιάν ὁ δεσπότης; Τί διάβολο! Γίνεται δεσπότης χωρὶς ἀνεψιά;

Δύναται κανεῖς νά κτίσῃ σπίτι, μέγαρον, ὅ,τι θέλει καί ὅπως θέλει, ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦμεν πῶς ἔχει τὸ δικαίωμα ἐπὶ ἐν ἡ δύο ἐτη νά μεταποιήσῃ ὅλον τὸν δρόμον ἐμπρὸς καί εἰς τὰ πλάγια καί πέραν ἀκόμη τῶν συνόρων του εἰς μαρμαράδικον καί μαραγκουδικόν; Δὲν ἐννοοῦμεν τί τοῦ χρεωστέῃ ὁ διαβάτης νά κινδυνεύῃ νά στραβωθῇ ἀπὸ τὰ πελεκήματα τῶν μαρμαράδων του ἢ νά χωθῇ εἰς τὴν μέσσην τοῦ δρόμου μέχρις ἀστραγάλων ἐντὸς τῆς λιπαρᾶς λάσπης

τις μυστικὴ ἐπιθύριζεν ἐν τῇ καρδίᾳ μου ὑποσχέσεις εὐτυχῶς μέλλοντος.

... Ἡ ὥρα ἦτο δέκα καί τέταρτον, καί μεθ' ὅλας τὰς διαμαρτυρήσεις τοῦ κυρίου Ζήση ἠτοιμάσθημεν νά φύγωμεν. Μέχρι τῆς κλίμακος μᾶς προέπεμψεν ἡ οἰκογένεια πᾶσα. Ἐπιμόνωος ἐζήτησαν νά ὑποσχεθῶ ὅτι θά πηγαίνω κάποτε νά περῶ τὴν ἐσπέραν «ὅταν δὲν ἔχω ἄλλοῦ καλλίτερα», καί ἐννοεῖτε μετὰ πόσας χαρᾶς ἔδωκα τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην.

***

Ἡ θύρα ἐκλείσθη καί ἡμεῖς πάλιν ἐν τῇ ψυχρᾷ καί ἐρήμῳ ὁδῷ. Ἐπροχωροῦμεν σιωπηλοὶ καί ἐγὼ ἔστρεφον ἀνά πᾶν βῆμα πρὸς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, ἥτις εἶχεν ἀπαλύνει τὴν τραχείαν ψυχὴν μου διὰ τῆς χαριέσεως εἰκόνας τῆς οἰκογενειακῆς εὐτυχίας καί χαρᾶς, καί φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον συνέσφιγγον τὸ μικρόν μου ἡμίφραγον, τὴν ζῶσαν ἐκείνην ἐγγύησιν τῆς εὐδαιμονίας.

Ἡ φωνὴ τοῦ Κωστῆ με' ἀπέσπασεν ἀπὸ τῶν σκέψεων αὐτῶν:

— Αἱ λοιπὸν, τί λές;

— Σὲ ζηλεύω!

Ἀληθῶς τὸν ἐζήλευον εἶχον ἐξαφανισθῆ αἴφνης ἀπ' ἐμοῦ ὄλοι αἱ ἐπιθυμίαι, καί τὰ ὀρμέφυτα τοῦ τυχοδιώκτου, ἢ ἀγάπη τοῦ θεοῦ, τῆς τρέλλας, τῆς ἀμεριμνησίας, τῆς ἐ-

μὲ κίνδυνον πάλιν νά πλακωθῇ ἀπὸ τὰς ἀμάξας καί τὰ τράμβαϊ; Καί ἀποτεινομεν (χωρὶς νά προσμένωμεν ἀπάντησιν ἢ διόρθωσιν) τὰς ἐρωτήσεις αὐτὰς πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν καί προσθέτομεν ἀκόμη, διὰ νά μὴν κἀνῃ πῶς δὲν ξέρει πού, ὅ,τι ὄλα αὐτὰ γίνονται ἐν τῇ ὁδῷ Σταδίου ἀντικρὺ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου καί εἰς τὰς παρακειμένας ὁδοὺς.

Οἱ πάροχοι τῆς δρόσου καί τοῦ νεροῦ ὑδρονομεῖς προειδοποιοῦσι τὸν Κοινόν ὅτι τὴν Πρωτοχρονιά θά ἔγουν καί μετημφισμένοι ὑδρονομεῖς νά συνάξουν μποναμάδες· νά μὴ γελασθοῦν δὲ καί τοῦ; δώσουν τίποτε, διότι οἱ γνήσιοι ὑδρονομεῖς θά δίδουν καί Στίχους μετὰ τὴν σφραγίδα τῆς Δημαρχίας.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ὉΡΑ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

καθ' ἣν ὄραν τίθεται τὸ φύλλον ἡμῶν ὑπὸ τὸ πιεστήριον, ἤρχισε νά σχηματίζηται ἐπὶ τῶν ὁδῶν Ἐρμοῦ καί Αἰόλου, τῶν ὁποίων ἡ φυσιογνωμία ἤλλαξεν, ὡς φυσιογνωμία κόρης, ἥτις ἐχόρευεν ἐπανειλημμένως μετὰ τρεῖς βαλλιστάς. Πανταχοῦ ἐστήθησαν ἀπ' ἐνὸς παράγκαι παιγνιδίων, κροτάλων, συρικτῶν καί ἀπ' ἐτέρου αὐτοσχέδιαι τράπεζαι *rol.liras*, δρίστε, κύριοι, εἰς τὰ τυχερά! Κινητοὶ δέξμποροι Ἡμερολογίων, ἡμεροδεικτῶν, συρικτῶν, περιφέρονται εἰς τὰς ὁδοὺς. Αἱ μάγκαι, ἡ νεολαία καί ὁ κ. Παπαφράγγος, ὁ ὑποψήφιος Δήμαρχος Μεσολογίου, ἤρχισαν τὸ σύριγμα. Τὰ καπνοπωλεῖα μετεβλήθησαν εἰς κουλκωπωλεῖα. Μερικοὶ καπνοπῶλαι ἦνοιζαν καί ἰδιαιτέρα καταστήματα. Τὰ ἄρτοποιεῖα εὐωδιάζουν. Εἰς τὰς ἐρταζύμους βασιλόπητας τὸ 1882 φηγοῦράρει ὀρεκτικώτατον. Μέσα ἐκάστη περιέχει καί ἐν εἰκοσαράκι ἀργυροῦν, ὅπερ προστίθεται εἰς τὴν τιμὴν. Τὰ ζαχαροπλαστεῖα βασιλεύουσι. Αἱ τούρται ἐξέρχονται ἐκ τῶν ἐργοστασίων ὡς φύλλα ἐφημερίδων ἐκ τοῦ πιεστηρίου. Ὁ Σόλων πολιορκεῖται, ὁ Παπαζήσης ἐζώσθη ἀπὸ νέους καί δεσποῖνας, ὁ Ἀκριβοπούλος ἐπνίγη ἐντὸς τῆς πελατείας του καί ὁ Σίκ, ὁ μέγας Σίκ, δὲν προ-

λευθερίας καί μία μόνη ἰδέα μ' ἐγοήτευεν, ἰδέα πολὺ πεζὴ καί γερωνική· ἡ ἰδέα τῆς οἰκογενειακῆς εἰρήνης.

— Μπα, κόντευα νά ξεχάσω τὸ δάνειον, καὶ μὲν Ἄριστειδῆ. Εὐρισκόμεθα πλησίον φανοῦ· ὑπὸ τὸ φῶς αὐτοῦ ἦνοιξε τὸ χρηματοφυλάκιόν μου καί μοῖ ἔδωκεν ἐν χαρτονομίσμα. Τότε ἐνθυμήθην τὸν ἀρχικὸν σκοπὸν μου, νά παίξω τὴν τύχην μου εἰς τὴν πασέεαν. Τὸ εἶγα λησμονήσει ἐντελῶς... Ὁ Κωστῆς μ' ἐκαλὴνικτίσειν εὐχόμενος καλὴν τύχην, ἐγὼ τὸν πύχαριστήσα διὰ τὴν καλὴν ἐσπέραν ἣν εἰς αὐτὸν ὄφειλα καί ἐχωρίσθημεν.

Ἐκεῖνος ἐπήγαγε εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐγὼ εἰς τὸ χαρτοπαίγιον.

Ἄ, θά κερδίσω, θά κερδίσω! ἔχω τόσην βεβαιότητα· τὸ νόμισμα τῆς πῆττας, ἡ ἀνέλπιστος ἐσπερίς, ἡ τόσον θελκτικὴ, μὴ δὲν ἦσαν προμνήματα καλῆς τύχης;

Αἴφνης φωνὴ κλυθμηρὰ ἤκούσθη ὀπισθέν μου:

— Ἀρέντη, ἀρέντη ἡ μέρα πού ξημερώνει αὔριον· ἄρρωστα παιδιὰ ἔχω ἰς τὸ στρώμα, ληημοσύνη κάνε καί νά χαρῆς τὸν καινούργιον χρόνον ὅπως πιθυμᾷς.

φράνει νά διδῇ σκολιμώτους βασιλόπητας καί κουραμπιέδες. Ἄλλ' ἡ μεγάλη σφυρίκτρα εἶναι ἡ τοῦ βορᾶ, ὡς ὁ θορυβώδεστερος μύρμιρος θά εἶναι τὸ ἐσπέρας ὁ τοῦ βητικίτου καί τὸ παταγωδέστερον πλατάγημα τὸ τῶν παιγνοχαρτῶν.

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

Πόσας ἐσθῆτας δύνασαι νά κόψῃς ἀπὸ τριάκοντα πήγεις πήγερων ὄφασμα; Ἄν θέλῃς τρεῖς, ἀλλὰ καί μίαν. Μὲ τὴν δόσιν τῆς ἀγάπης τὴν ὁποίαν ἔχεις ἐν τῇ καρδίᾳ σου, ἡμπορεῖς νά ἀγαπήσῃς τρεῖς φίλους, ἢ καί ἓνα μόνον. Ἀλλὰ πιστευσόν μοι, κόψε μίαν ἐσθῆτα μόνον, κάμε ἓνα φίλον μόνον. Αἱ τρεῖς ἐσθῆτες θά ἦναι πολὺ στεναί, θά σχισθῶσιν εἰς τὴν πρῶτην κίνησιν... Νομίζεις ἄλλο τι θά συμβῇ εἰς τὰς φιλίας;

Ὅστις δίδει τι καί ἀπαιτεῖ εὐγνωμοσύνην εἶναι ἠθικὸς τοκογλύφος.

Ἐπάρχει τι μᾶλλον ἀλλόκοτον καί ἐνοχλητικώτερον παρὰ τὰς ἐπιφωνήσεις ταύτας τὰς ὁποίας ἀκούει τις τοὐλάχιστον δεκάκις τῆς ἡμέρας;

— Πόσον τίμιος ἄνθρωπος αὐτός ὁ Β... Ποτὲ δὲν πληροῖνε ἐκπροθέσμως. Κανεῖς ἐξ ὅσων τῶ ἐνεπιστεύθησαν δὲν ἠπατήθη... Ἄ! τὸν γενναῖον ἄνθρωπον!

— Τί λαμπρὸς βαρβιτισμὸς ὁ Γ... οὐδέποτε κάμνει οὐδέ τὴν ἐλαχίστην παραφροσίαν. Ἐχει μίαν ἀκριβεῖαν τελείαν... Εἶναι μέγας καλλιτέχνης!

— Ἀλλὰ συγγνώμη, Κύριοι, ἀλλὰ μοῖ φαίνεται ὅτι ἡ τιμιότης καί ἡ καλλιτεχνικὴ εὐφρονα ἀρχίζουν κάπως ὑψηλότερον τῶν ἀρχηγῶν τούτων καταστάσεων. Ἄν ὁ τίμιος ἄνθρωπος σας δὲν ἐπλήρωσε τὰ χρέη του, θά ἦτο ἀπλούστατα κατεργάρας· καί ἂν ὁ βαρβιστής σας ἐπαίξει παραχόρδος, θά ἦτο ἀπλούστατα ζυλοσχίστης.

Ἄρμενγκῶ.

Ἡ φωνὴ τῆς γυναικὸς ἀπεπνεε τόσην σπαρακτικὴν εἰλικρίνειαν, ὥστε ἀκουσίως ἠσθάνθην βίγγημα. Καί ἐν τῇ φαντασίᾳ μου ἀναπαρίστατο μετὰ τὴν εὐτυχίαν οἴκου, ἣν εἶχον πρὸ μικροῦ ζηλεύσει, φαικωδῆς ἠδῆ ἡ σικνή τῆς δυστυχίας. Ἐπαρὸν οἶκημα, συντετραμμένα παραθυρόφυλλα, βάνη καί πινακία ἐκ πηλοῦ, καί ἀσθενῆ ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ χῶματος συνεσπείρωμενα παιδιὰ.

Ἐφερα τὴν χεῖρα εἰς τὸ δεξιὸν θυλάκιον καί συνήντησαν οἱ δάκτυλοί μου τὸ ἡμίφραγον τῆς τύχης, τὴν ἔφερα εἰς τὸ ἀριστερόν καί συνέθλιψα τὰ 25 φράγκα τοῦ δανείου. Ἀλλὰ χρήματα δὲν εἶχα.

Μηχανικῶς, χωρὶς νά ἐνοήσω πῶς... ἔδωκα εἰς τὴν πτωχὴν τὰ 25 μου φράγκα.

Σεῖς δὲν θά τὰ εἶδατε;

Γεώργιος Δροσίνης.

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

εὐρίσκειται εἰς ἀνάρρωσιν. Τὸ Λαύριον, ὅπερ εἶναι τὸ βαρόμετρον τῶν χρηματιστικῶν πράξεων, δεικνύει βαθμούς τινας ὑψηλότερα τῆς πρότερον αὐτοῦ θέσεως.

Αἱ μετοχαὶ τοῦ χθὲς ἐκυμαίνοντο μεταξύ τοῦ 83 $\frac{1}{2}$ —84, ἐφαίνετο μάλιστα μικρὰ τάσις καλλιτερεύσεως.

Αἱ μετοχαὶ τῆς Πιστωτικῆς ἴστανται εἰς τὰς 361. Αἱ τοῦ Ἐθνικοῦ δανείου τῶν 120 ἑκατομμυρίων εἰς τὰς 361.

Ἐν γένει ὅμως ἡ κατάστασις τῆς ἀγορᾶς διάκειται πάντοτε ἐν χαλαρότητι. Τὸ φαινόμενον τοῦτο εἶναι πολὺ φυσικὸν μετὰ τὴν κρίσιν τὴν ὁποίαν ἡ ἀγορὰ διήλθε καὶ τὴν ζωηρὰν ἀφικμαζίν ἣν ὑπέστη.

Αἱ μετοχαὶ τοῦ σιδηροδρόμου διατελοῦσι ὑπὸ τὸ κράτος τῆς γενικῆς καχεξίας.

Οἱ μεσίται προαλείφονται διὰ τὸ νέον ἔτος ὅπερ προμαντεύουσι πολὺ χρηματιστικόν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀπρακτοῦσι καὶ αὐτοὶ ἔχουσιν ὅμως ἀνάγκην μικρᾶς ἀσκήσεως καὶ γυμνάζονται, ἰδοὺ πως.

Δύω σκύλοι ἀφηνήδιως διέρχονται τοῦ χρηματιστηρίου· οἱ μεσίται πάραυτα τοὺς περικυκλόνουν, τοὺς ἐξερεθίζουσι—ὡς δύο κεφαλαιούχους ἀνταγωνιστάς, — οἱ σκύλοι ἀρχίζουσι νὰ γρυλίζωσι, κατόπιν ἀνορθοῦνται, ἀρπάζονται, καταδαγκάνονται—εἶναι τὸ παίξιμο τῶν χρημάτων—καὶ ὁ εἰς τούτων αἱματοφόρος, ἐνίοτε κρατῶν τὸν ἕνα τοῦ πόδα ὑψηλὰ ἀπέρχεται ὠρούμενος—εἶναι ὁ πτωχούσας ἐκ τῶν δύο κεφαλαιούχων—ἐν ᾧ οἱ μεσίται ξεκαρδίζονται στὰ γέλοια ὡς ἀμοιβὴν τῆς μεσιτείας των.

Δὲν εἶχον τελειώσει ἀκόμη τὴν ἀνωτέρω εἰκόνα μου καὶ δύο μέλη τοῦ χρηματιστηρίου μὲ προσκαλοῦσι νὰ παραστῶ καὶ ἐγὼ θεατῆς τῆς γρονθομαχίας των. Δυστυχῶς τὸ θέαμα ἦτο σύντομον, διότι ὁ ἀγὼν διεξήχθη συνοπτικώτατα συγκυλισθέντος τοῦ ἑνὸς εἰς τὴν λάσπην καὶ φωνάζοντος τοῦ φιλοθεάμονος καινοῦ.

— Λάσπη ἢ δουλειά σου!...

Τί εἶναι αὐτοὶ οἱ μεσίται!

Μάγκας.

Ὁ Λούκουλλος ἔστησε τὴν χρυσὴν του τράπεζαν εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Ὀδοῦ Σταδίου, παρὰ τὸ Ἄρτοποιεῖον **Σίκ**, **Νέον Κατάστημα ἐδωδῆμων καὶ ποτῶν εὐρωπαϊκῶν**. Τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἐκεῖθεν δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε τὴν ποίησιν καὶ τὰς φαντασιοπληξίας τῶν τραπεζίων σας. Τὰ καλλίτερα γαλλικὰ καὶ ἀγγλικὰ ποτὰ (liqueurs), διὰ τὰ ὁποῖα θὰ ἀνατείλουν εἰς τὰ Ἐστιατόριά σας ὄλαι αἱ Ἰριδες τῆς ἀλλόφρονος εὐδαιμονίας. Ἐκεῖνα τὰ **χοιρομήρια**, **σαλάμια**, **γλώσσαί** ἀγγλικαί, κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων, **τουρσές**, **σπαράγγια**, **μπιζέλια**, **κρέατα ἐντὸς κουτίων**, **σακχαρόπηκτα** (fruits glacés), **κονσέρβες**, **Χαβιάρ** τῆς Γέλβας, τὸ περιφημο Βούτυρο τῆς Δανιμαρκίας, ποῦ δὲν ὑπάρχει πουθενά, ἐν Ἀθήναις, καὶ τί, καὶ τί, καὶ τί. Ἀφοῦ σὰς λέγωμεν ὅτι ἡ διευθύνων ζωηρότατος κ. **Περικλῆς Α. Κωνσταντινῆ** πούλος ἐννοεῖ νὰ τὸ καταστήσῃ ἐφάμιλλον μὲ τὰ τοιοῦτου εἶδους Καταστήματα Βιέννης, Λονδίνου καὶ Παρισίων.

Τὰ θαύματα τῆς σιγαροποιΐας

Ἄμβουργου συνεκεντρώθησαν ὅλως ἐν κομψῇ πυραμίδι ἐν τῷ γραστῷ **Καταστήματι Σιγάρων** τοῦ κ. **Ἑρρίκου Λίβεν**, ἐπὶ τῆς Ὀδοῦ Σταδίου, ἀπέναντι τοῦ Βασιλικοῦ Σταύλου. Ἀληθῆ θαύματα! Καὶ συγγρῆνος τὰ πλεον σκερτοῦσα δῶρα! Ἐγετε μίαν φιάλιν **Σαμπάνιας**. Τί ἔχει μέσα παρακαλῶ; **Σιγάρια**! Νὰ ἕνα καλαθάκι μπαρμποῦνια· τί κρύπτουν τὰ μπαρμποῦνια; **Πούρα**. Ἐδῶ ἕνα τσιγαπτοκόσμητον κουτί μαχθαρίας. Καὶ ἀπὸ κάτω; **Σιγάρια**. Παρεκεῖ Λεμόνια, ἀληθινὰ, εὐωχάζοντα. Καὶ μέσα; **Τσιγάρια**. Νὰ σῦκα, νὰ σαρόβλες, νὰ ἐέγκαις, νὰ τάλλαρα, νὰ ἀστακοί, νὰ τόνι, καὶ μέσα; **Τσιγάρια**, χρυσοχαρτοπερίβλητα, τῆς Ἀθάνης, ὠραία, κούφοροντα ὄνειρα, ἔρωτας, σγέδια, κατακτήσεις. Καὶ ἡ θαυμασιωτέρα συλλογὴ πιπῶν ἐξ ἠλέκτρον καὶ σηπίου, τὰ καλλίτερα διὰ τοὺς νέους δῶρα, εἰς τοῦ **Λίβεν**, εἰς τοῦ **Λίβεν**!

Καὶ εἰς τὸ ἀφροροδογαλαταυγαζυμωμένο ἄρτοποιεῖον τοῦ **Σίκ** ἐν τῇ Ὀδῷ Σταδίου. Ἐκεῖ παραγγείλατε, ἐκεῖ ἀγοράσατε, τῆς ζαχαράταις σας **Βασιλόπητες**, τὰ εὐωδιάζοντα **τσουρέκια** σας, τοὺς χιονοπάστους **κουραμπιέδες** σας. Ἐκεῖ, ἐκεῖ, ἐκεῖ!

ΠΡΙΟΝΕΣ, ΤΟΡΝΟΙ ΕΥΛΟΥΡΓΙΚΟΙ, ΜΗΧΑΝΑΙ ΤΡΥΠΗΜΑΤΟΣ,

ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΑ

Α. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

παρὰ τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ

Σχίσσιμον καὶ κατέργασσις παντὸς εἶδους ξυλείας δι' ἀμαξοποιούς, καθεκλοποιούς, ἐπιπλοποιούς, ἐργολάβους οἰκοδομῶν, κιγκλίδες ἔτοιμοι κλπ. κλπ.

ΤΙΜΑΙ ΣΥΜΦΕΡΟΥΣΑΙ

ΜΙΚΡΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΡΟΣΙΝΗ

ΑΓΡΟΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ φρ. 2 $\frac{1}{2}$

ΣΤΑΛΑΚΤΗΤΑΙ ..... » 2

ΙΣΤΟΙ ΑΡΑΧΝΗΣ ..... » 4

!! Ἐκδόσεις καλλιτεχνικώταται !!

Ἐν τοῖς βιβλιοπωλείοις

Κορομηλᾶ, Ἀρτωνιάδου καὶ Μπέκ